1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşembe günleri çıkarılır
Yıl 10-17 Birinci Kânun 1942-Sayı 21

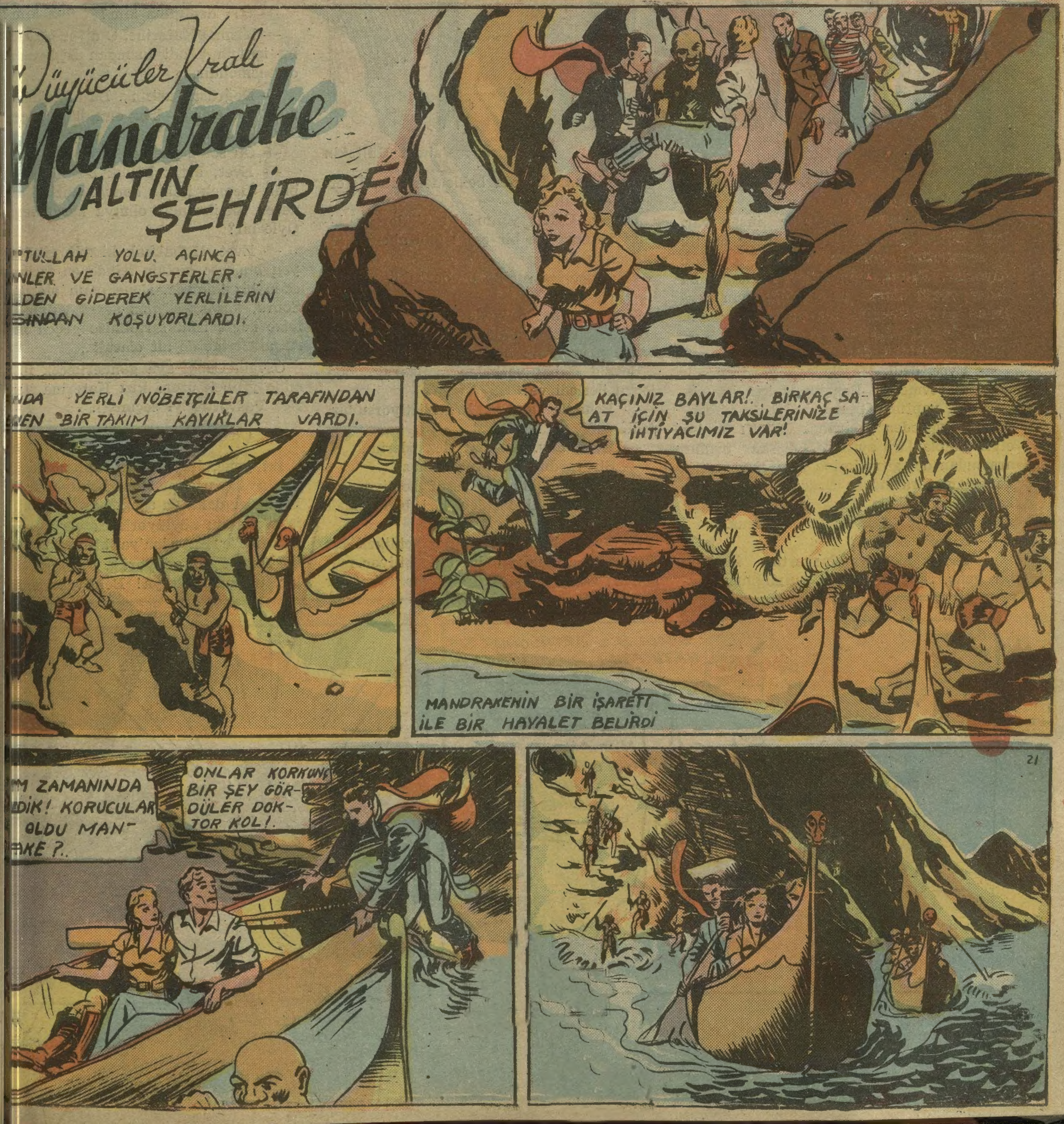

GELECEKTE NELER OLACAK?

Yazan: Wells — Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Makinistlerden biri:

— Gitmek istiyen binlerce insan var, dedi. Bütün genç erkek ve kızlar bu ilk ay seyahatinin yolcusu olmak için can atıyorlar. Fakat, gönderilecek mermi bu kadar yüklü olursa bu ağırlığı ayın kendisine çekebileceğini hiç zannetmiyorum. Yalnız birkaç kişi seçmek lâzım.

Öteki makinist de:

— Evet, dedi. Mesele aya gönderilecek olanları sevmekte. Ben bu iş için ilk hazırlıkları yaptım. Gitmek istiyenlerin hepsini muayeneden geçirdim. Sıhhatı bu işe elverişli olanları ayırdım. Sonra bunlar arasından da, gitmelerine aileleri veya arkadaşları tarafından itiraz edilenleri çıkardım. Kala kala iki kişi kaldı ki, şimdi sizin bunlarla görüşmenizi istiyoruz.

— Kimdir bunlar?

— Erkek Maurice Pasvorthy isminde bir genç. Sizin kendisini tanıdığınızı söylüyor. Şimdi dışarda beklemektedir. İsterseniz çağıralım.

Osvald Cabal yanındaki âletlerden birine dokundu ve bir çalgı gibi ahenkli bir ses duyuldu:

«Maurice Pasvorthy orada bekliyor mu? Gelsin!»

Hemen aynı saniyede duvarda kendi kendine bir kapı açıldı ve içeri, yüzü neşe içinde parıldayan bir genç girdi.

Osvald Cabal yerinden kalkarak ona doğru ilerledi ve:

— Benimle konuşmak mı istiyorsunuz, dedi.

— Evet, bay. Affınızı rica ederim.

— Bir yardım mı istiyorsunuz?

— Evet, büyük bir lûtuf bekliyorum: Aya gidecek iki kişiden biri ben olmak istiyorum...

— Fakat bunun ne kadar tehlikeli bir maceraya atılmak olduğunu biliyor musunuz? Gidip dönmek ümidi var, fakat bir daha gelmemek ihtimali de yok değil

— Müsaade ederseniz bunlardan bahsetmiyelim.

— Evet, sizin gibi gençler böyle te keleri düşünmezler. Peki, bu işi niçin cihan sizin üzerinize vermemi istiyo nuz?

— Ben sizin büyük babanızın arka olan bir adamın oğluyum. Herhalde siz tanımadığınız birisini götürecek değ niz. Sonra...

— Evet, sonra?

— Bu mesele üzerinde uzun uzun şündük.

— Siz mi?

— Evet, ikimiz de. O benden ziyade tiyor.

— «O» dediğiniz kim?

— Kızınız Katerine. O diyor ki: «Bab bu iş için kendi kızından başkasını g dermemelidir...»

— Doğrusu şaştım... Bu hiç aklıma memişti. Çünkü ben onu hâlâ küçük kız bilirdim.

— On sekiz yaşında...

— Evet, artık büyük bir insan say bilir. Demek ikiniz konuştunuz ve aya decek ilk insanlar olmıya karar verdi Öyle mi?

— Evet. Muhakkak ki aya gitmek yen binlerce kişinin içinde en fazla h eden biz ikimiziz. Buna emin olabilirsi Sonra, kazanacağımız şeref yalnız ke mize değil, ismi tarihimize geçen insa rın ailelerine de ait olacak...

Osvald Cabal aya gönderilecek ilk m mide gitmek üzere kızı Katerina ile M rice Pasvorthy'yi seçmişti.

***

İki genç, büyük bir sabırsızlıkla, minin hazırlanmasını bekliyorlardı. hendisler daha en aşağı beş, on günlük iş olduğunu söylüyorlardı ve bu müd Maurice'le Katerina'ya bitmez tüken bir zaman gibi geliyordu. Fakat ne yap lar, uçamazlardı ya! Bekliyeceklerdi.

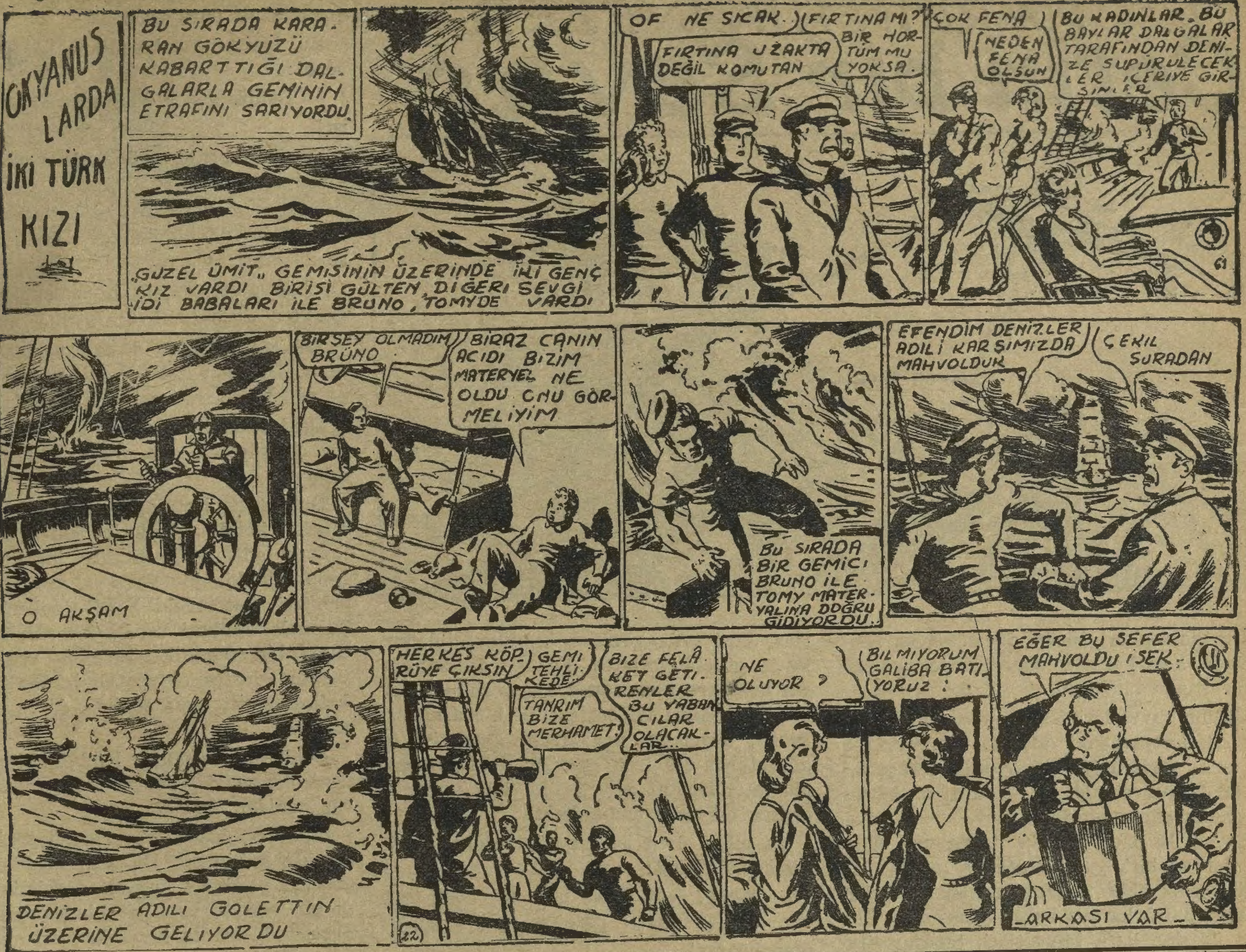

Onlarla beraber bu mühim hâdiseyi bütün Everytovn bekliyordu.

Yalnız, Maurice'in babası Raymond Pasvorthy büyük bir endişe içinde idi ve günler geçip oğlunun aya uçurulması yaklaştıkça düşüncesi fazlalaşıyordu.

Nihayet bir gün kararını verdi:

Maurice'in mermi ile aya gönderilmesine mâni olacaktı.

Derhal Osvaltd Cabal'ı görmiye gitti. Onun neşeli yüzü ile karşılaşır karşılaşmaz hiddeti biraz hafifledi ve doğrudan doğruya bu meseleye geçemedi. Ortadan bir söz açarak şöyle konuşmıya başladı:

— Dünya tayyarecilerin eline geçtikten sonra çok büyük terakkiler oldu, bunları inkâr edemeyiz. Hakikaten bir «Mucizeler asrı» nda yaşıyoruz. Elde ettiğimiz ışık güneşin ışığından daha kuvvetli. Gökyüzünde şimdiye kadar hiçbir insan neslinin varamadığı yükseklikler çıktık. Tabiatin en mükemmel mahlûku olduk. Fakat... Bütün bunlardan ne çıkacak! Bir türlü anlamıyorum.

Cabal düşünceli fakat inanışlı bir tavırla cevap verdi:

— Daima ileri gitmek insanlığın tabiatinde olan bir ihtiyaçtır. Hayatta en gayri tabiî şey arzunun tatmin edilmiş olmasıdır. Her nesil kendisinden evvelkinden daha büyük işler yapmak ister. Babasına isyan etmiyen, adam değildir. Oğullarımız, kızlarımızbizden fazlasını yapmalılar ki yeni bir nesil olduklarını göstersinler.

Mesele açılmıştı. Raymond Pasvorthy hemen atıldı:

— Fakat zannedersem, biz oğullarımızı ve kızlarımızı pek uzaklara sürüklüyoruz. Tâ aya kadar gönderiyoruz.

— Biz göndermiyoruz. Onlar kendileri gidiyorlar.

— Fakat bunun sonunda ölüm bulunduğunu kendileri akıllarına getirmiyorlarsa da biz biliyoruz.

— Fakat, ölüm kadar muvaffakiyet ihtimali de var. Niçin bunu düşünmüyorsunuz?

— Her ne ise, Bunun tehlikeli bir iş olduğu muhakkak. Bu iş için neden kendi çocuklarımızı seçtik!

— İlim her iş için daima, o işe en iyi yapabilecek şeyi seçer. Raymond biran durdu. Sonra:

— Çocuklarımız bir felâkete uğrayacak olurlarsa cinayet işlemiş oluruz, dedi.

Osvald Cabal başını sallıyarak cevap verdi:

— Ben de aynı hisler içinde bulunmuyor muyum sanıyorsunuz?

Ben de kızımı severim. Ben de onun başına gelebilecek felâketi düşünüyorum. Fakat korkmuyorum. Onlar nasıl cesaret gösteriyorlarsa ben de gösteriyorum. Çünkü bu bir ilim dâvasıdır.

— Oğlumla görüşmek istiyorum biraz.

— Ben de kızımı görmek istiyorum. Gelin beraber gidelim. Şehir bahçesinde golf oynamıya gitmişlerdi.

(Devamı gelecek sayıda)

BU HARBİN HİKÂYELERİ

Çetin bir Savaş

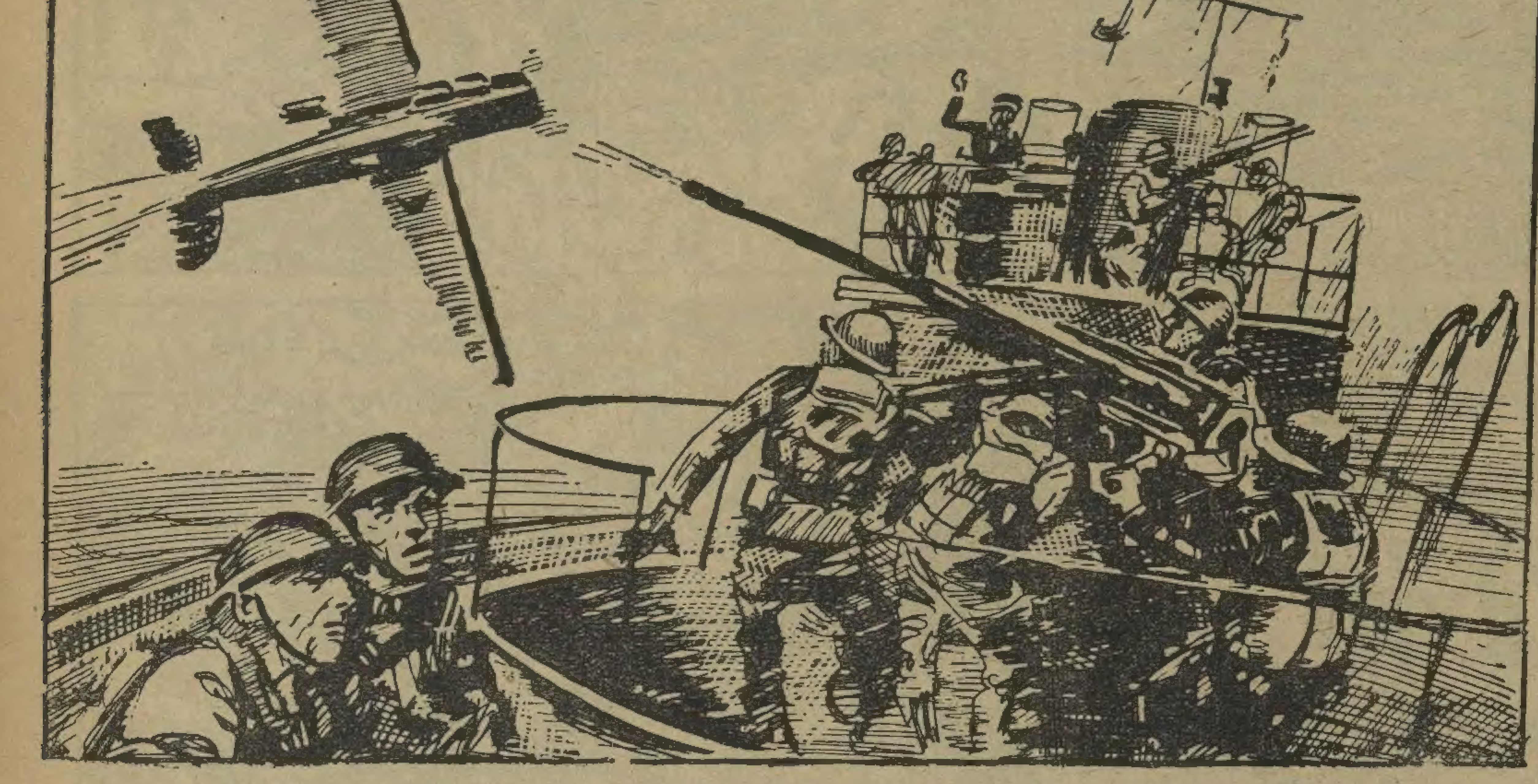

Üç gündenberi sürüp duran savaş hem havada, hem karada, hem denizde, hem de denizaltında oluyordu.

Bütün kuvvetlerini savaşa süren iki taraf da, karşısındaki düşmanı yıpratmıya ve aman dedirtmiye çalışıyordu. Fakat iki taraf da kuvvetli idi ve iki taraf da bütün gayretile çarpışıyordu.

Savaş ilk önce havada başlamış, düşmanlardan biri, yaptığı uçak akını ile, denizi aşarak öbür tarafın karalarına kadar gelmiş, hattâ karaya asker çıkarmıştı. Bunun üzerine kara kuvvetleri, tankları ile, bütün motörlü birliklerile savaşa girişmişti.

Kara kuvvetleri çarpışmakta devam ederken, denizde gemilerle denizaltılar savaşa tutuşmuş, bunlara deniz ve hava uçakları da katılmıştı. Sözün kısası, müthiş bir savaş oluyordu.

Savaşın üçüncü günü idi. Her iki taraf da birbirine çok kayıp verdirmiş, birçok uçağını düşürmüş, birçok gemisini batırmıştı. Fakat her ikisi de, geriden aldıkları yardımcı kuvvetlerle tazeleniyorlar ve savaşa gittikçe daha büyük bir hızla devam ediyorlardı.

Fakat bu böyle gidemezdi. İki taraftan birinin, yeni bir plânla, düşmanını altetmesi lâzımdı. Bunun için de silâhlarla beraber kafaların da işlemesi gerekiyordu. Bunun için, kurmaylar kafa kafaya verdiler ve yeni plânlar çizdiler.

Savaşa ilk geçen taraf, bu plânarda da ötekinden önce dayanmıştı. Çünkü karşısındaki düşmanı daha iyi tanıyordu.

Yapılacak olan şu idi: Düşmanın silâhlarına, onun hiç aklına gelmiyecek silâhlarla karşı çıkmak.

Meselâ, uçağa karşı uçak, uçaksavar topları gemilere karşı koyuyordu. Denizaltılara karşı da en çok uçaklar ateş ediyordu. Çünkü uçaklar yukarıdan bakınca denizin derinliklerinde giden denizaltıları, duru suda görünen balıklar gibi, kolayca görebiliyorlardı. Fakat denizaltıların uçaklara ateş açtığı hiç görülmemişti. Deniz uçakları ile beslenecek bir denizaltı filosu, düşmanın uçaklarına karşı iyi iş görebilirdi. Bunlara gemiler de katışacak olursa, düşmanı şaşırtacak bir kuvvetin ortaya çıkacağı muhakkaktı.

Bu plânı çizen kurmay komutanı, arkadaşlarına döndü:

— Nasıl? dedi. Güzel bir plân, değil mi?

— Gayet güzel! Düşmanı ilk hamlede şaşırtacağız!

Bundan sonra, bütün deniz, denizaltı, ve deniz uçağı kuvvetlerine komutlar yağdırıldı. Gayet çetin bir savaş başlamak üzere idi.

Ve savaş başladı!

O sabah, bir de müthiş bir fırtına çıkmıştı. Fırtına belki gemilerin işini zorlaştırıyordu ama, denizaltıların işini kolaylaştırıyordu. Çünkü, fırtınalı denizin dibinde giden denizaltıları düşman uçaklarının yukarıdan görmeleri güçleşiyordu.

O gün, düşman uçakları keşif uçuşuna çıktıkları zaman, denizde, köpüren ve havalara yükselen dalgalardan başka bir şey görmediler. Bu dalgaların altında dolaşan denizaltılardan haberleri yoktu. Denizaltılar ise, hususî âletleri sayesinde, uçakların gürültülerini alıyorlar, ne kadar yüksekten uçtuklarını, kendilerinden ne kadar uzakta olduklarını hesap edebiliyorlardı.

Denizaltılar, düşman hava filosunun, tam üzerlerine geldikleri ve oldukça yaklaştıkları bir sırada birdenbire suyun yüzüne çıktılar ve topları ile bir yaylım ateş açtılar. Düşman uçakları, birdenbire karşılaştıkları bu ateşi görünce şaşırdılar. İçlerinden birkaçı da, aldıkları mermi yaraları ile denize yuvarlandılar.

Denizaltılar, ilk yaylım ateşinden sonra, hemen yine sulara dalmışlardı. Fakat yalnız bir tanesi suyun üstünde kalmış, yukarıdan ateş eden düşman uçaklarına aldırmıyarak duruyordu.

Bu denizaltının komutanı, hemen komut verdi:

— Denize düşen düşman uçaklarına doğru!

Denizaltı, suların üstünde o yana doğru gitmiye başladı.

Düşen uçaklardan biri batmış içindekiler denize dökülmüşlerdi. Düşmanın denize düşen uçaklarından biri deniz uçağı idi. O, batmamış, suyun üzerinde yüzüyordu. Ötekiler de batmak üzereydiler.

Denizaltı, sulara düşen uçaklara yaklaştı. Düşman askerlerini kurtarmak ve onları kendi teknesine almak istiyordu.

Denize dökülen uçmanlar bunu anladılar ve yüzerek ona doğru gelmiye başladılar.

Düşmanın, havadaki uçakları da, denizaltının, kendi askerlerini kurtarmıya koştuğunu görmüştü. Bunun üzerine, ateşi kesti. Çünkü, bir yandan, açacağı ateşle, denizin üzerindeki kendi askerlerini öldürmek tehlikesi vardı. Öte yandan, karşı taraf, bir efendilik göstermiş, yenilen düşmanına dostça el uzatmıştı. Bu iyi harekete karşı aynı şekilde davranmak lâzımdı.

Denizdeki uçmanlar kurtulduktan sonra, denizaltı yeniden sulara daldı ve sonra savaş yeniden başladı.

Bu sefer, denizaltılara kendi deniz uçakları da katılmıştı. Düşman uçaklarına da geriden yardımcı kuvvetler gelmişti. Şimdi bir yandan uçaklar, bir yandan denizaltılar, düşmanın hava kuvvetlerine ateş ediyorlardı. Karşı tarafın uçakları, denizaltılarına isabetli ateş edebilmek için alçalıyorlar, o zaman deniz uçakları tehlikeli bir duruma düşüyorlardı. Fakat onlar da kaçmıyorlar, düşmanlarına karşı havalanıyorlardı.

İki düşman arasında âdeta bir futbol maçı oluyordu. Maçta nasıl iki taraf, birbirlerine karşı korkmadan ilerlerse, onlar da birbirlerinden kaçmıyorlar, daha yaklaşıyorlardı.

Yalnız havadan çarpışan taraf, çok geçmeden epey kuvvet kaybetti. Yalnız içlerinde bir tanesi vardı ki çok isabetli ateş ediyordu. Buna karşı ancak, onun gibi cesaretle çarpışacak bir deniz uçağının havalanması lâzım geliyordu.

Şimdi, biri deniz uçağı, biri büyük bir bombardıman uçağı olmak üzere, iki hava devi karşı karşıya kalmıştı. Deniz uçağı, şiddetli bir mitralyöz ateşi açtı ve öteki uçak, aşağıdan yukarıya yağan bir kurşun yağmuru altında, nihayet motörüne bir kurşun yiyerek yuvarlandı.

Deniz uçağı hemen sulara inerek düşmanına karşı uçtu ve onun da askerlerini kurtardı.

Savaş bitmişti. Her iki taraf da, epey çarpışmış oldukları için, güzel bir maç yapmışlar gibi, içlerinde bir ferahlık duyuyorlardı.

KAPLAN AĞZINDA

akşam, ocak başındaki toplantıda söz ıktan açıldı. Anadolu içerlerinde çok iş, çok şey görmüş eski avcılardan muş Çavuş'a:

Anadoluda kaplan var mıdır? diye ular.

rmuş çavuş cevap vermeden önce o-kilerden biri atıldı:

Toros eteklerindeki ormanlarda kap-olduğunu söylerler ama, dedi, aldır-n: Onlar kaplan değil, parstır.. hem ek küçüktürler, yaban kedisi gibi bir irler.

rmuş çavuş ateşe dalan gözlerini gü-iyerek kırpıştırdı ve:

Kim demiş Anadoluda kaplan yok-diye! dedi. Evet, dediğin doğru: Pars vardır ama, kaplan da yok değildir. â ben, gençliğimde bir kaplan vur-tum. İnanmazsanız eve gelin de size unu göstereyim.

ak başındakiler:

— Kaplanı nasıl vurdun, anlatsana Dur-çavuş! dediler.

ski avcı bu meraklı hikâyesini seve se-anlatmıya başladı:

— Bundan yirmi sene kadar önce idi. t, beş kişilik bir kafile halinde, Toros-ava çıkmıştık. O zamana kadar ora-la yalnız köylüler yaban domuzu av-ardı ve avcıyım diye geçinenlerin bu el ormanlarda yaşıyan türlü av hay-larından haberleri bile yoktu Biz de-nlı olduğumuz için, kolay av değil, ma-a ve tehlike arıyorduk. Onun için ka-verdik, o zamana kadar odunculardan ka kimsenin ayak basmadığı bu orman-da yırtıcı hayvan avına çıktık.

Bir sabah, ormanların eteğindeki Pınar-köyünden kalktık, her günkü gibi yine üfeklerimizi omuzlayıp, fişeklerimizi takıp yola çıktık. Yolda giderken arkadaşlar bir yaban domuzu sürüsü gördüler ve onun peşine takıldılar.

Ben yaban domuzu avını pek sevmezdim.

— Yaban domuzu avlıyacaksınız da ne olacak! dedim. Bu yanlarda kaplan, sırtlan gibi hayvanlar vardır. Onları bulalım da biraz tehlikeli bir av yapalım.

Onlar beni dinlemediler:

— Sen istersen kal, dediler. Biz domuzların arkasından gideceğiz.

Onlar domuzların arkasından gittiler. Ben kaldım. Ben kaldım ama, boş duracak değildim. Canımın istediği biçimde av yapacaktım.

Tüfeğim boynumda, cigaram ağzımda, yolu tutturdum ve ormanın en sık yerlerine doğru ilerlemiye başladım. Yoluma bir iki yılan çıktı. Fakat onlar beni daha görür görmez kaçtılar. Ben gittim, gittim.

Boyuna gittim. Vakit öğle oldu. Karnım acıkmış, dizlerim de oldukça yorulmuştu. Bir yerde oturayım da birazcık bir şey yiyeyim, hem de biraz dinleneyim, dedim. Ufak bir su başı buldum, oturdum. Dağarcığımı açtım, ekmeğimi, yemeği çıkardım yemeye başladım.

Ağzıma bir lokmayı atmak üzere iken birdenbire uzaktan bir haykırış duydum. Sık ağaçlıklı ormanlarda böyle acı acı haykırışlara çok rastgelinir. Bunlar türlü kuşların, hayvanların bağırışlarıdır ve alışık olmıyan biri ürker. Fakat benim bu sefer işittiğim haykırış hayvan sesi değil, insan sesini andırıyordu.

Bu ıssız yerlerde insanın işi ne idi? Buralarda olsa olsa bizim avcı arkadaşlar olacaktı ki, onlar da benden çok gerilerde kalmışlardı.

Fakat zihnimden bunlar geçerken yerimden fırlamış, sesin geldiği yana doğru seğirtmiştim. Durmadan devam eden haykırışlar bana ne yana doğru gideceğimi de gösteriyor, otları, çalılıkları yararak koşuyordum.

Kalın gövdeli ağaçlardan birini döner dönmez karşıma korkunç bir manzara çıktı:

İlk gördüğüm şey, ateş gibi parıldıyan bir göz oldu. Gözü bu kadar korkunç parlayan kaplan, bir adamı belinden yakalamış, dişlerini geçirmiş, havaya kaldırmıştı. Gömleği parça parça olmuş adamın, kaplanla epey çarpıştığı, nihayet onun ağzına düştüğü anlaşılıyordu. Zavallı. öyle bir haldeydi ki, kendisini kurtarmak için hiçbir harekette bulunamıyordu. Hayvan onu bir silkse benyi üzerine düşecek, ondan sonra doğru kaplanın ağzına yem olacaktı.

Hemen tüfeğimi doğrulttum ve ateş etmiye hazırlandım. Fakat iyi nişan almak lâzımdı. Kaplanı öyle can alacak bir yerinden vurmalı idim ki hemen düşüp ölsün. Böyle olmaz da kurşun onu hemen öldürmiyecek bir yerinden vuracak olursa, yaralı kaplan daha fazla azacak ve adamı parçalıyacaktı. Halbuki, kaplanı böyle can alacak bir yerinden vurmak için atacağım kurşunun adama gelmesi ihtimali de vardı. Bu sefer, kaplanı öldürelim derken adamı öldürmüş olacaktım.

Onun için biraz daha yaklaştım. Böylelikle kendimi daha çok tehlikeye koymuş oluyordum. Çünkü, kaplan vurulmıyacak olursa ağzından adamı bırakıp bana doğru da atılabilirdi.

Fakat, düşünecek vakit yoktu. Bir iki adım daha atıp bir ağacı kendime siper ederek ateş ettim.

Kurşun, tam istediğim yere gelmişti.

Kaplan, yarasının acısile haykırmak için ağzını açınca adam yere yuvarlandı. Kaplan da kıvranarak onun yanı başına yıkıldı. İkisi birbirinden ayrılınca, kaplanın da kalkmasın diye kaplana bir kurşun daha sıktım ve adamın yanına koştum.

Adam, bitkin bir halde yere uzanmış ve yarı açık olan gözlerile bana bakıyordu. Başını yerden kaldırdım. O da gayret ederek kalktı ve arkasını ağaca dayayarak oturdu. Bir oduncu olduğu ve destere ile kesin yere devirdiği bir ağacın yanı başında kaplanın saldırışına uğradığı anlaşılıyordu.

Kaplanın ağzından kurtulan oduncu, kendine geldikten sonra biraz daha dinlendi ve kaplanı ikimiz beraber sürükliye sürükliye köye getirdik.

Durmuş çavuş:

— İşte böyle oldu benim kaplan avlamam, diye sözünü bitirdi.

DİYANA
GİZLİ POLİS
MAKGIRITIN BABASININ YENİ İCATETTİĞİ BİR MOTORUN ESAS PARÇALARI ÇİNLİ MUTUNG TARAFINDAN ÇALINMIŞTIR. DİYANA HIRSIZIN DIVARDAN BİR BALONLA İÇERİ GİRDİĞİNİ ANLADI. DİYANA MARGIRİTLE HIRSIZI YAKALATMAK İÇİN BALONA BİNERLER.
HOOP... GEÇTİK. ŞİMDİ ARTIK YERE İNEBİLİRİZ.
ÇABUK GEL MARGO.. BEN BALONUN SUPABINI AÇTIM. BALONU SÖNDÜR. HIRSIZLAR KAÇMADAN POLİSE TELEFON EDELİM.
GARAJDA BİR TELEFON VAR.
BALONU ALIP KAÇTILAR.
BU ESNADA MUTUNGUN EVİNDE
ALO.. ORASI POLİS KOMSERLİĞİ Mİ? BURASI MÜSYÜ LOTONDUN MALİKÂNESİ. BURAYA ÇABUK DÖRT MEMUR GÖNDERİN.
HEMEN BİR ARABA ALINIZ.. MAKİNALI TÜFEKLERİDE ALINIZ..
BİR VAKİKADA HAZIR ŞEF.
POLİS KOMİSERLİĞİNDE
ÇABUK BU SANDIKLARI UÇAĞA KOY.. İÇİNDEKİLERLE LOTONDUN ESRARINI ÖĞRENDİM.
PEKİ EFENDİM.
BU KADAR ÇOK ESANS BULUMASININ SEBEBİ NE?
BİR OTOMOBİL GELİYOR... MUHAKKAK POLİSLERDİR.
BİZ ÖBÜR MALİKÂNEYE GİRELİM.
YOLU GEÇTİLER Mİ NEREDE?
BURADAN ENSPEKTOR EĞER GECİKMEDİ İSEK MÜSYÜ LOTONDDAN ÇALINAN MOTOR PARÇALARINI YAKALARIZ
KANUN NAMINA KAPIYI AÇINIZ!.
KAPUYU ZORLAMAK LÂZIM.
HİÇ KİMSE YOK EV BOŞ.
GEÇ KALDIK.
DİNLEYİNİZ... UÇAK MOTORU GÜRÜLTÜSÜ.. DUYUYOR MISIN
BİRKAÇ DAKİKA SONRA MUTUNGUN MALİKÂNESİNDE
ÇABUK, ÇABUK İLERİYE... BELKİ UÇMADAN EVVEL BASTIRABİLİRİZ.
TALİİMİZ YOKMUŞ!
İKİ SANİYELİK GECİKME
MARGO BABANIN BALONU NEREDE? BEN PİLOTLUK YAPARIM. TAKİP EDELİM.
BİZ LOTONDUN UÇAĞI İLE ONLARI TAKİP EDECEĞİZ. ONLAR YERE İNİNCE TELEFON EDERİZ.
ANLAŞILDI KONSERLİKTE HAZIR BEKLERİM.
YAĞIDA ESANSIDA İÇİNDE HAYDİ YOLA...
UÇAĞIMIZ ÇOK KUVVETLİ ..
A.S

AVCI BAYTEKİN
STACET BAYTEKİNE KARISININ TUHAF DELİLİĞİNİ ANLATIYORDU..
KARIMI UZAKTAN GELEN TAMTAM SESLERİ ARASINDA ORMANIN KENARINDA UZUN UZUN DANSETTİĞİNİ GÖRÜNCE BU VAHŞİ ORMAN DELİLİĞİNİN NE DERECEYE KADAR İLERLEDİĞİNİ ANLADIM. KENDİSİNE YAVAŞ VE TATLI, TATLI SÖYLEDİM. AKLI BAŞINA GELDİ.
EVE GETİREREK YATAĞA YATIRDIM. İŞTE BU SIRADA AF EDİLEMİYECEK BİR KABAHAT YAPTIM. BİZİM İHTİYAR HİZMETÇİMİZ NAURİYE BEN DOKTOR ARAYIP BULUNCAYA KADAR BAKMASINI SÖYLEDİM.
GECE YANIMDA DOKTORLA BERABER GELDİĞİM VAKIT KARIM İHTİYAR NAURİYLE BERABER KAYBOLMUŞTU..
VAHŞİ ORMANIN EN DERİNLİKLERİNE KADAR ONU TAKİP ETTİK. İZİ BİR IRMAĞIN KENARINDA DURUYORDU.. VE NEHİRDEN İZİ KAYBETTİRMEK İÇİN GEÇİRİLMİŞTİ. HİÇ ŞÜPHESİZKİ BİR KAYIĞA BİNDİRİLMİŞLERDİ. AKSİNE OLARAK İZLER, İHTİYAR NAURİNİN KARIMI ZORLUKLA TAKİP ETMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYORDU.
BİZ ONUN İZİNİ ORMANIN KENARINDA KAYBETTİK. FAKAT SONRA GENE İZİ BULDUK. GECE VE GÜNDÜZ UYKU UYUMAMAK VE YEMEK YEMEMEK ŞARTİLE YÜRÜDÜK. BAYTEKİN, ONU YALNIZ SİZ BULABİLİRSİNİZ. DİLEĞİMİ GERİ ÇEVİRMEYİNİZ..
BAZI İNSANLAR VAHŞİ ORMANLARI BİR CEHENNEM SICAĞI, SITMA VE DELİLİĞİN KAYNAĞI OLARAK KABUL EDERLER. SİZİN KARINIZDA BUNU BİLSEYDİ BURAYA HİÇ GLMEZDİ. ŞİMDİ BİRAZ UYUMAĞA ÇALIŞINIZ. SABAHLEYİN CEVAP VERİRİM.
STACET ÇOK ZALİM BİR DARBEYE UĞRAMIŞ! FAKAT KORKUYORUMKİ ONU BEKLİYEN AKIBETİN ÖNÜNE GEÇMEK MÜMKÜN OLAMIYACAK.. KARISININ SAĞ OLMASI BÜYÜK ŞANSTIR.
LİLİ TELEFONUN ÇALMASİLE UYANDI. HEMEN BAYTEKİNİN SESİNİ TANIDI. «BONJUR DOSTUM! GAYET MUHİM BİR İŞLE UĞRAŞACAĞIZ HA!»
BAYTEKİN, BUNADINIZ MI? BİLİYOR MUSUNUZ Kİ SAAT DAHA SABAHIN DÖRDÜ BİLE OLMADI. HEMEN ŞİMDİ YATINIZ! SİZİ SONRA GELİR BULURUM.
STACET, FELÂKETİYLE BAYTEKİNİN SEVGİSİNİ KAZANDI. GENÇ ADAM, YANINDA LİLİ VE KOLU OLDUĞU HALDE, KAYBOLAN KADININ İZİNİ BULMAK ÜMİDİ İLE KAUÇUK ARAZİSİNİN YOLUNU TUTTULAR..
SANA AÇIKÇA SÖYLEYEYİM Mİ STACET, BU ARAZİ HİÇTE HOŞUMA GİTMEDİ. BU YERLERDEN YENİ GELDİM. YERLİLER BEYAZLARA DÜŞMANDIR.
BİLİYORUM.. BİZE BİRÇOK ZAMANLAR BÜYÜK SIKINTILAR VERDİLER..
10
KAYIKTAN AYRILDIKTAN SONRA, KAPALI YOLLARDAN YÜRÜMEĞE BAŞLADILAR. BAYTEKİN BİRDENBİRE DURDU.
AY LİLİ BİR DUMAN KOKUSU..
BAYTEKİNİN ENDİŞESİ MEYDANA ÇIKTI. BİRAZ SONRA STACETİN KAUÇUK ARAZİSİ BAŞTAN BAŞA YANIYORDU..
ARKASI VAR

TARZAN VE ALTIN ASLAN

— Geçen sayıdan devam —

— Silâhlarını yere atan Bolganilerin hepsi şu odaya girecek!

Hepsi birer birer içeri girdiler ve Tarzan onların üzerine kapıyı kapadı.

Dışardakilerle konuşmıya giden Bolgani, aradan yarım saat geçtiği halde hâlâ gelmemşti. Tarzan merak ediyordu.

Bolganilerin ele başısı olduğu anlaşılan bu adam nihayet içeri girdi ve Tarzana:

— Ötekiler teslim olmak istemiyorlar, dedi. Bu işi tatlıya bağlamak isterseniz, buradan çıkıp gidiniz. Yoksa, biz sizi burada hapsederiz. Çünkü dış kapı bizim elimizde.

Tarzan kaşlarını çatarak gürledi:

— Mademki zora bindirmek istiyorsunuz, dedi, gitmiyorum ve sizin hepinizi zorla esir aacağım veya bir tane kalmayıncaya kadar öldüreceğim. Çünkü, sahici altı naslan benimle beraberdir. Onu zincire bile bağlamıyorum. Çünkü sizin yalancı Numanız gibi o bu işi zorla yapmıyor. Ormanlar kralı olan benim her emrimi harfi harfine dinliyor ve ben ne dersem onu yapıyor. Bana karşı gelirseniz hepinizi ona parçalattırırım. Sonra, Gomanganiler de benimle beraberdir. Sözün kısası, bu işte siz zararlı çıkacaksınız. Git arkadaélarına bunları birer birer söyle. Hâlâ teslim olmamakta ayak direyorlarsa Numanın ağzına yem olmıya hazırlansınlar.

Bolganilerin ele başısı, ötekilerle bir kere daha görüşmek üzere, dışarı çıktı. Tarzan, kendisine hayran hayran bakan ihtiyara dönerek:

—Yarım saat daha kazandık, dedi. O gidip arkadaşlarile görüşüp gelinceve kadar tehlike yok demektir. Gomanganiler de nerede ise gelirler.

Dışarıdan bir takım bağrışmalar, haykırışmalar duyuluyordu. Bolganilerin Tarzana teslim olup olmamak hakkında hararetli çekişmelere daldıkları anlaşılıyordu.

Sonra birdenbire, Bolgani denilen bu maymun-adamların bir sürüsünün içeri girdikleri görüldü. Ellerine kargıları almışlar, saldırmıya hazır bir durumda bulunuyorlardı.

Tarzan, yüksek yere çıkmış, aslanın yanına gitmişti. Onun kulağına eğilerek:

— Saldırmıya pek cesaret edemedikleri görülüyor, dedi.

Bu sırada Gomanganiler gelecek olurlarsa, kapıdan içeri pek zorlukla karşılaşmadan girerler. Biz de o zamana kadar şu kırk elli Bolganiyi nasıl olsa oyalarız.

Tarzan:

— Sen yıllarca Bolganilerin esiri olarak yaşadığın için, kendine güvenini kaybetmiş bulunuyorsun, ve onlarla başa çıkmak için Gomanganileri bekliyorsun, dedi. Ben ise, yardıma gelmeseler bile bu kırk, elli Bolganiyi bir hamlede temizliyeceğime eminim. Çünkü onlar ne de olsa insan değil. Onun için, zekâları bize nisbetle kıttır. Onlar ne kadar kuvvetli olurlarsa olsunlar, bizim zekâmız onları nenecektir.

Tarzan bunları söyledikten sonra Bolganilere baktı: İçeri, Tarzanın üzerine saldıracakmış gibi bir halle giren bu yarı hayvan, yarı insanlar, birdenbire kapının önünde duralamışlardı. Şimdi sadece kapıyı tutmak ve Tarzanla arkadaşlarını dışarı çıkarmamak istedikleri anlaşılıyordu.

O sırada La, Tarzanın yanına gelerek:

— Bolganilerle çarpışmıya girişeceğimize, dedi, sarayın başka bir tarafından kaçmıya baksak daha iyi olmaz mı? Bizim maksadımız birbirimizi bulmaktı. Mademki buluştuk, artık gitmiye bakalım. Bu yaban insanları ile kavgaya ne lüzum var?

Tarzan:

— Hayır, dedi. Şu Bolgani denilen hayın mahlûkları ortadan kaldırmak burada onların emri altında ezilen Gomanganileri kurtarmak istiyorum. Tesadüf karşıma böyle bir fırsat çıkarmışken bunu tepemem. Sonra, bütün bunları bir yana bırakalım, Bolganiler sağ kaldıkça buradan çıkabileceğimizi de pek sanmıyorum. Çünkü, bu kapıyı elli Bolgani tuttuğu gibi, bence sarayın dört, yanını da tutmuş olacaklar. Şimdi üzerimize saldırmaktan korkuyorlar, çünkü bizi karşılarında kuvvetli görüyorlar. Fakat onlardan korktuğumuzu ve kaçmak istediğimizi görecek olurlarsa hemen üzerimize atılacaklarına şüphe etmiyelim.

İhtiyar başını salladı:

— Evet, dedi, doğru düşünüyorsun, oğlum.

Sonra, pencerelere doğru giderek dışarı baktı ve:

— Görmüyor musunuz, dedi. Ağaçların üzerine varıncaya kadar her yere küme küme Bolgani toplanmış.

O zaman La:

— Peki ama, dedi. Bunlarla nasıl başa çıkacağız?

Tarzan:

— Sen merak etme, dedi. Gomanganiler gelsinler, o zaman ben Altın aslanımızla beraber ilk önce su kapıyı tutan kırk, elli Bolganinin üzerine atılırım. Dışardakilerle de Gomangani dostlarımız uğrasırlar. Buradakileri bitirdikten sonra biz de onlarla çarpışmıya baslarız. Kanlı bir savaş olacak ama, sonunda biz yeneceğiz.

O sırada La, dısarıya kulak kabartarak:

— Bir gürültü var, dedi. Ne oluyor Acaba?

Tarzan dört bir yana göz gezdirince olup bitenleri gördü. Bulundukları yerin pencerelerinin önüne Bolganiler gelmisler, iceri, ucuna ıslak birer bez dolanmıs sopalar uzatıyorlardı. Bu sırada icerisini boğucu bir koku kapladı. Bu Bolganilerin bas vurdukları yeni bir silâhtı. Kendilerinin dayandıkları bu ağır koku ile, yabancıları bayıltmak istedikleri anlaşılıyordu.

BÖLÜM XV

Altın mı, fildişi mi?

Şimdi biraz da, Estebanla Ovazanın yanına dönelim.

Yalancı Tarzanla yerlilerin reisi, altınları gömdükten sonra, adamlarının yanına geldiler ve onları alıp ırmağın kıvısına gittiler. Orada cadırlarını kuracaklar ve dinleneceklerdi. Ondan sonra da, arkadaslarının bulunduğu yerden uzaklasmıya baslacaklardı.

Ovaza:

— Deniz kıyısına baska yolla gider, orada adamlarımızla bir kervan kurarız. Sonra bu kervanla gelir, altınları alırız, divordu.

Yalnız Steban:

— Altınları tasıtacak adamları bulmak icin o kadar uzağa gitmiyelim. divordu. Yakındaki köylerden adam bulamaz mıyız?

Ovaza:

— Bulamayız, dedi.

— Neden?

— Çünkü buradakiler kalkıp bizimle be-er Okyanus kıyılarına kadar gitmez- Çünkü yerliler, doğup büyüdükleri erlerden uzaklaşmaktan korkarlar. A-nları Okyanus kıyılarından alıp getire- olursak, yeniden yerlerine dönecekleri buna razı olurlar.

Esteban buna da bir cevap buldu:

— Öyle ise, dedi, biz de başka türlü ya-rız: Buralardan alacağımız adamları tâ kyanus kıyısma kadar götürmeyiz. Ya-n bir köye kadar gideriz. Oradan başka-rma yükletiriz. Böylece altınları köyden ye taşırız.

Ovaza:

— O da olmaz, dedi.

— Neden?

— Neden olacak! Her gittiğimiz yerde mları oraya kadar getirenlerin parası- vermek lâzım. Halbuki biz ancak, altın- Okyanus kıyısına kadar götürüp ora- sattıktan sonra para bulabileceğiz.

Esteban söyliyecek bir şey bulamıyor- Kaşlarını kaldırıp elile başını kaşıdı.

ra:

— Ne yapalım öyleyse? diye sordu.

Ovaza omuzlarını silkti. Esteban biraz rduktan sonra:

— Buldum! diye haykırdı. Burada biraz a kalalım. Çünkü, şimdi altınları taşı-ak adamları bulsak bile, Flora ile ar-aşlarının Okyanus kıyısına gitmeleri-ve oradan vapura binmelerini beklemek m. Bunun için de en az iki ister. Bunun , acelemiz yok demektir. Yavaş yavaş mların bir kısmını Okyanus kıyılarına kın bir yere kadar taşıtırız. Orada pa-ya çeviririz ve o parayı alıp yeniden bu-ya gelir, adam tutar, kalan altın kül-lerini de onlarla taşırız.

Ovaza:

— Çok iyi düşündün, dedi. Öyle yapar-k çok iyi olur.

Böylece karar verdikten sonra yatıp u-dular. Ertesi sabah ikisi herkesten ön- kalkarak, altınların gömülü olduğu ye- gittiler. Toprağı kazdılar, altınları çı-rıp büyükçe bir külçe aldılar. Sonra ye-den toprağı örttüler. Oradan uzaklaşma-n önce, Esteban altınları gömdükleri ye- plânını çıkarmak istedi. Fakat yanın- ne kâğıt vardı, ne kalem. Açıkgöz adam nun da kolayını buldu:

Yolda bir av hayvanı öldürmüş, çanta-na atmıştı. Onu çıkardı. Eline ince bir eğnek alıp bunu hayvanın henüz soğuma-ış kanına buladı. Sonra, arkasındaki ostun tersini çevirdi. Oraya, altınların ömülü olduğu yerin nerede bulunduğunu ir plân biçiminde çizdi. Sonra, rahat ra-at yürümiye başladı: Artık Ovazaya bir al olacak bile olsa Esteban burasını ken-i kendine de bulabilirdi.

***

Tarzanın karısı Jane, Okyanus kıyısın-aki limana geldiği zaman Londradan bir elgraf aldı. Bu telgrafta:

«Baban iyi oldu. Artık gelmene lüzum almadı»

Jane, bunun üzerine, Londraya gitmek-ten vazgeçti. Orada bir iki gün dinlendi ve sonra geldiği yoldan geriye döndü. Fakat, Tarzanın hâlâ köye gelmemiş olduğunu görünce meraka düştü. Altın aslanın or-tadan kaybolduğunu duyunca da acındı. Çünkü kocasının bu hayvanı çok sevdiği-ni biliyordu.

Jane, köye geldikten iki gün sonra Ve-ziriler geldiler. Fakat başlarında Tarzan yoktu. Onlara, ormanlar kralının nerede olduğunu sorduğu zaman, yerliler:

— Bilmiyoruz, dediler. Bizi bırakıp git-ti. Bir daha görmedik.

Bunun üzerine Jane, kocasını aramıya karar verdi. Bunu, oğlu Korak'a açtı. O-nun, çok cesur olduğunu bildiği için bu işe seve seve çıkacağını düşünüyordu. Fakat Korak:

— Tehlikeli bir iş bu, anne, dedi.

Jane:

— Hayır, dedi. Sen istersen gelme, fa-kat ben gideceğim. Zaten, senin korktuğun kadar tehlike de yok. Yanıma bir alay Veziri alırım. Onlar iyi savaşçıdırlar. Ba-banı bulamasak bile, hiç olmazsa ne ol-duğunu, nereye gittiğini öğreniriz. Ben bulamadan dönersem o zaman bir kere de sen çıkarsın:

Korak annesini bırakmak istemiyordu ama, kocası gibi cesur olan Jane, hemen yanına bir alay Veziri aldı ve yola çıktı.

***

Floranın bulunduğu yerde günlerdenberi herkes merakta idi! Estebanla Ovazanın birdenbire ortadan kaybolusları şüpheli görülüyor ve Flora ile arkadaşlarını kor-kutuyordu. Yalnız, Ovazanın yerine geçen Luvini:

— Başlarına bir kaza gelmiş olacağını hiç zannetmiyorum, diyordu. Bence, Es-tebanla Ovaza, fildişlerini ellerine geçir-mek ve ikisi arasında paylaşmak istiyor-lar.

Flora gözlerini açarak:

— Ne diyorsun? dedi. İki kisi koskoca bir arap çetesi ile nasıl başa çıkabilirler?

Luvini:

— Siz Ovazanın nasıl bir adam olduğu-nu bilmiyorsunuz, dedi. Tilki gibi kurnaz dır o, esirlerin yardımile arapları hemen alteder. Zaten, araplar Tarzan adını bir kere isittiler mi elleri, ayakları çözülür.

Kraski öteden atıldı:

— Ona şüphe yok, dedi. Fakat acaba arap çetelerinin bulunduğu yere kadar gi-debilecek miyiz?

— Tabiî!

— Öyleyse ben de size kendi plânımı söyliyeyim. İlk önce, araplara birisini gön-derir, Estebanla Ovazadan sakınmalarını Estebanın Tarzan olmadığını söyleriz. Hattâ, karşınıza çıkarlarsa yakalayın da deriz. Sonra, onları kendimize kazandık mı, ötesi kolaydır.

Flora biraz düşündü. Sonra:

— Fena fikir değil, dedi. Üzerinde dü-şünmek lâzım. Bence iyi bir plân. Fakat bir kere de öteki arkadaşlara soralım. Ba-kalım onlar ne diyecekler.

Kraski, yerlilerin reisi Luviniye döne-rek:

— Sen ne dersin? dedi. Acaba adamla-rın bizimle beraber gelirler mi?

— Tabiî, niçin gelmesinler. Yalnız, ken-dilerine, ele geçireceğimiz fil dişinden bir pay vereceğimizi söylemek ister.

Öteki arkadaşlar da Kraskinin plânını yerinde buldular. Yarım saat sonra, fildişi avcısı araplarla konuşmak üzere, yerliler-den biri yola çıktı. Onun arkasından bütün kervan toplanmıya başladı.

Kervan bir hafta sonra arapların bulun-duğu yere vardı. Onların önü sıra gitmiş olan adam araplarla daha önceden konuş-muş ve onlara, yalancı Tarzanla yerli ka-çak reisi görürlerse yakalamalarını söyle-mişti. Fakat, araplar o kadar aradıkları halde, bu iki yalancı kahramana rastlaya-madılar. Böylece, Kraskinin plânı suya düştü.

O sırada Tarzanın karısı ile Veziriler, epey yol almışlar ve Vezirilerin, Estebanı görüp onu Tarzan sandıkları yere kadar gelmişlerdi. Vezirilerden biri:

— Son defa Tarzanı burada gördüktü, diyordu. Bize, ağır bir hastalık geçirdiği-ni, hafızasını kaybettiğini ve bildiklerini unutuğunu söyledi. Onun için, bizim dili-mizle konuşamıyordu.

Jane orada kalmayıp daha ilerilere git-mek istedi ve birkaç gün daha giderek, arap çetelerinin bulundukları yere geldi-ler ve onlardan Floranın kervanının bir hafta önce oradan geçtiğini öğrendiler. Araplar onlara Floranın yalancı bir Tar-zanı aradığını da söylediler. O zaman Ja-ne, Vezirilerin orada gördükleri adamın Tarzan değil, kendilerine Tarzan süsü ve-ren Esteban olduğunu anladı.

Araplardan ayrıldıktan sonra, Floranın kervanındaki yerlilerin reisi Luvini aklına yeni bir plân koymuştu. Kervandaki beyaz insanları ortadan kaldırmak ve Florayı yakalayıp köle olarak araplara satmak is-tiyordu. Bunun için, gizli gizli çalışmıya ve adamlarını Flora ile arkadaşlarına kar-şı kışkırtmıya başladı.

Flora, onu kendisine yâr bir adam sa-nırken, bu içinden pazarlıklı yerli reis o-nun kuyusunu kazıyordu. Bu kuyuya Flo-ranın düşmesi muhakkaktı. Yalnız, bere-ket versin ki, kadının uşağı olan bir zenci işi öğrenince hemen geldi, ona haber ver-di. Çünkü Tarzanın eski hizmetçisi olan Flora çok iyi kalbli bir insandı ve kendi-sinden iyilik gören zenci, onu çok seviyor-du.

Bir gün Luvini, Floranın yanına geldi. Kadın, onu, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi karşıladı ve:

— Ne haber Luvini? diye sordu.

Yerli reis:

— Bugün size iyi haber getirdim, bayan, dedi. Bütün hazırlıkları yaptım ve her se-yi tamamladım. Bu akşam araplara saldı-racağız.

— Devamı gelecek sayıda —

KIZIL ELMA

Tarihî Roman tefrika: 11 ● Yazan: **Reşat Ekrem Koçu**

Kızılelma Türk akıncılarının hayatından alınmış cenk kahramanları romanıdır. YETİM AHMET adındaki bir çocuk kahramanın maceralarını merakla okurken geçmiş asırlardaki Türk hayatının tarih kitaplarında bulamayacağınız binbir güzellik dolu yerlerini KIZIL ELMA da öğreneceksiniz. KIZIL ELMA Reşat Ekrem Koço ağabeyinizin en özene özene yazdığı kahramanlık serüvenleridir.

UĞURLU TAŞHAN

Milâdın 1570 yılı güz mevsimi başları idi; birinciteşrin, Macar ilinde tufanı andıran yağmurlarla girmişti. Yollar, at ve araba ile sökülemiyecek bir batak halinde idi; dereler, ırmaklar kabarıp taşmış, köyleri sular basmıştı; havalar açtığı zaman, kimbilir kaç yolcunun çamur sellerinde boğulup kaldığı, azgın suların yıktığı köylerde ve çiftliklerde kimbilir ne kadar insan ve davarın mahvolduğu öğrenilecekti.

Budin şehrine üç konak yerde, büyük Tuna ırmağı kenarında küçücük bir han vardı; küçücük bir kaleye benziyen bu han Kanunî Süleyman Alaman cengine giderken Koca Mimar Sinan tarafından yapılmıştı, Rumeli gazileri, Macar illerindeki akıncı yiğitleri, buraya «Uğurlu Taşhan» adını vermişlerdi:

Kocaman demir kapısından girilince, ortası döşenmiş bir avlu, iki katlı bir taş yapı idi; alt kat, deve, katır ve ahırları, üst katta, önlerinde çepçevre demir parmaklıklı bir taraça dolanmış yolcu odaları idi. Uğurlu Taşhanda, hemen her gece, Alaman sınırlarındaki kale ve palangalarla Budine gidip gelen gazilerle Macar illerine mal getirip götüren üç beş tüccar eksik olmazdı.

Hancı, «Muslu ağa» adında yaşı yetmişi aşmış delişmen bir ihtiyardı; akıncı gaziler ona da «Çıplak dede» lâkabını takmışlar idi; çünkü, gençliği, at üzerinde, sayısız cenk ve akınlarda geçmiş olan Muslu ağa, ömründe, vücudüne, mintan,

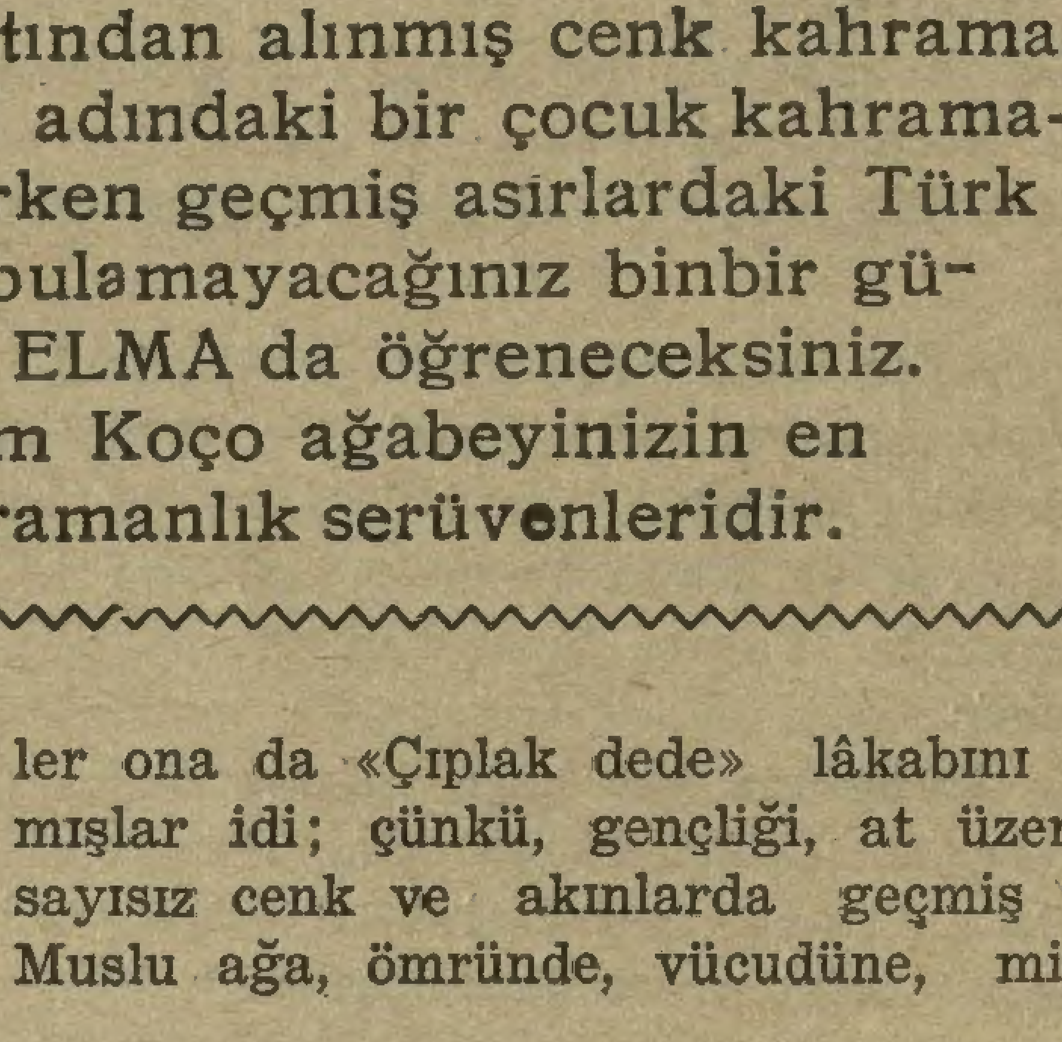

gömlek ve cepken gibi şeyler giymemiş, cenk alanlarında düşman üzerine bile çıplak gövde ile saldırmıştı. Gençliğinde de, kendisine «Çıplak deli Muslu» derlerdi. Kızıl bakır gibi yanık derisi, öküz derisinden yapılmış bir kalkan kadar sertleşmişti. Göğsü ve kolları, eski kılıç, hançer ve mızrak yaralarile donanmıştı, yalnız ...tında yara izi ve yeri yoktu, çünkü ... mandan hiçbir zaman yüz çevirme... düşman önünden kaçmamıştı.

Herkesin gocuğuna, kaputuna ya... yamçısına büründüğü en müthiş donla... «Çıplak dede» sırtına kolsuz kısa bir ... lek atardı, onun da düğmelerini ilikle... di, göğsünün bembeyaz kılları, çakıl ... buz tutardı. «Çıplak dede», bu han ya... dığı zaman, Kanunî Sultan Süleyman... karak, artık dolu dizgin at sürem... ni söylemiş, ondan bu gaziler konağı... nın hancılığını istemişti. Deli Muslu ... hanına inen cenk erlerinden para alma... üstelik, parasız olarak, bir mum, bir ... çorba ve atları için de birer torba yem ... rirdi.

Çıplak dedenin Uğurlu Taşhanında ... rinin adı Ali öbürünün adı Veli iki at... ğı ile, Yetim Ahmet isminde, on üç on... yaşında bir çocuk, bir de Kara Bali ... denilen ve sekiz yıldanberi bu handa ... ran Estergonlu bir cenk eri vardı.

Ali ile Veli çam yarması gibi iri ... iki delikanlıydı; gündüz hanın hemen ... tün işleri onların omuzlarında idi, ge... ri de nöbetleşe uyurlar, ortalığı göz... lerdi.

Yetim Ahmet, esmer, kara gözlü, ... saçlı, güzel, sevimli, ateş gibi bir çocu... çıplak dedenin evlâtlığı idi; soranlara ... runum» derdi; ama aslında, bu handa ... leştiğinin ertesi yıl, bir bahar sabahı ... kapısının önünde bulmuştu: Dört beş ... larında var yoktu, han kapısının önün... sıra kavakların altında, çimenler üstü... mışıl mışıl uyuyordu, uyandığı za... korkmuş, hıçkırarak ağlamağa başla... fakat kendisini kimlerin bıraktığını ... türlü anlamamıştı. Çıplak dede: «Nur... oğlan! Yolcular düşürmüş ise, elbet d... ararlar!.. Yok, anası babası tarafında... rakılmış ise, benim ku dünyada Alla... başka kimsem yok, evlâdım olur!.» de... çocuğu hana almış; bir gün, beş gün... gün, bir ay, beş ay, on ay, bir yıl, beş ... çocuğu arayıp soran çıkmamış, Ahme... yıllar geçtikçe büyümüş, büyüdükçe ... zelleşmiş, «Uğurlu Taşhan» ın «Yetim ... med» i olmuştu.

Deli Muslu ağayı dede biliyordu; ... bahtan akşama kadar, han işlerinde ... ile Veliye elinden geldiği kadar yardım ... diyordu.

Kara Bali beye gelince, onun hayatı ... zun bir macera romanıydı: Aslı Aydın... dı, Aydının en zengin beylerinden bir... on ikinci oğluydu; büyük kardeşleri ... babalarının ölümünde henüz on bir yaş... olan Bali beyin hakkını yemişler, çocu... cağız da baba yurdunu bırakarak tali... Rum illerinde aramağa çıkmış, bir akı... nın at uşağı olmuş, cenklerde göster... yararlıklarla, kısa bir zaman içinde ... namlı akıncılardan biri olmuştu. Fa... sekiz yıl kadar evvel, bir cenkte, baca... dan ağır bir kılıç yarası almıştı, me... bacağındaki bu yarayı kılıç zehirli ...

Afacan Bilmece Kuponu: 2...

KAZANANLAR

17 nci sayı bilmecenin çözülüşü:

«KARANFİL» idi.

Kazananlar:

1 — İnci Kaner, merkez okulu Kandıra: 2 — Sohandan, Çamlıca kız lisesi S. 4 No. 42 Kadıköy, İstanbul. 3 — Enver Eke, Bahçebaşı İstiklâl okulu S. 3 şube B. No. 666 Kayseri. 4 — Gülgün Nişantaşı Güzelbahçe Necdet Ap. No. 12-1 İstanbul.

Muhtelif kitaplar kazananlar:

5 — Kemal, Nişantaşı Hacı Mansur sok. No. 44 İstanbul. 6 — Sezai, Yenikapı Çeşme sok. No. 36 İstanbul. 7 — Rifat, bölge sanat okulu F. 1 No. 1498 İstanbul. 8 — Resuhi, İsmail ağa mah. 9 — Hüseyin, Atatürk mah. eski mahkeme sok. No 15 Çanakkale. 10 — Dehâ, Sultanahmet Binbirdirek Terzihane sok. No. 14-16 İstanbul. 11 — Mari Gedikpaşa Peştamalcı sok. No. 12 İst. 12 — Burhan 4 üncü umum müfettişlik sivil polis memuru Salih oğlu Elâzığ. 13 — Ali, Bomonti 44 üncü okul No. 598 Şişli İstanbul. 14 — İzzet, teftiş komiseri Harun oğlu İzmit. 15 — Mithat, Gazi lisesi S. 5 D. No. 292 Ankara. 16 — Sevim, Kurtuluş ilk okulu sınıf 4 No 151 Kütahya. 17 — Selçuk, berber Ş. Ergün yanında Muğla. 18 — İhsan, ortaokul B. 3 No. 304 Muğla. 19 — Ayhan, Atatürk lisesi orta kısım 2 A. No. 761 Ankara. 20 — Firuzan, 2 nci ilkokul sınıf A. 5 No. 368 İnegöl. 21 — Edip, lise S. E-1 No. 722 Eskişehir. 22 — Muvaffak, As. Pas. No. 9600 teğmen İsmail elile Eskişehir. 23 — Necdet, ortaokul sınıf A. 3 No. 190 Çorlu. 24 — Hikmet, Eskiyeni kırk merdiven cad. No. 15 Eyüp İstanbul. 25 — Cevdet, Tepecik Gaziler cad. No. 317 kahveci Halil oğ. İzmir. 26 — Kadir, iskele hamal Behçet elile Bandırma. 27 — İ. Bardo Perçembe pazarı Taflan sok. Kâğıtçılık ve Matbaacılık şirketi İstanbul. 28 — Önder, Halat sok. No. 6 Kandilli İstanbul. 29 — Jale, Sultanahmet Akbıyık Hamam sok. No. 1812 İstabul. 30 — Halil, Üsküdar 1 inci ortaokul S. A. 3 No. 130 İstanbul. 31 — Lûtfi, Aksaray Yenikapı ortaokulu S. 2 C. No. 277 İstanbul. 32 — Mehmet, 1 inci okul S. A. 3 No. 435 Bozüyük. 33 — Turhan, inhisarlarda kantarcı Halil elile Bafra. 34 — Ziya, Sıvaslılar mah. No. 12 Bursa, 35 — Hayri, lise orta kısım C. 2 şubesi Gaziantep. 36 — Firdevs, Altın çeşme ilkokul No. 22 Konya. 37 — Nilüfer, gazete bayii Mehmet Uğraş kızı Gaziantep. 38 — Beşir, bölge sanat okulu T.İ.A No. 477 İstanbul. 39 — İbrahim, Sultan geçidi No. 6 Giresun. 40 — Adnan, Osmaniye mah. Karşı sok. No. 3 Giresun. 41 — Necdet, lise E-2 No. 697 Elâzığ. 42 — Naci, Yenişehir Demirtepe Fevzi Çakmak sok. No. 21 Ankara. 43 — Kudret Sakarya mah. İşbaşı sok. No. 12 Ankara. 44 — Fikret, ortaokul S. C. 2 No. 249 Çanakkale. 45 — Kemal, Park karşısı Suna pastahanesi Samsun. 46 — Salih, manifaturacı Hasan elile Aslan bey cad. No. 9 Tavşanlı Kütahya. 47 — Selçuk, Teşvikiye Atiye sok. No. 9 Maçka İstanbul. 48 — Ali, garda manevracı Tevfik oğ. Ankara. 49 — Feridun müvezzi Zonguldak. 50 — Halit, Vali cad. köprü yanında No. 8 Elâzığ.

---

yarası bir türlü kapanmamış idi; sekiz yıldanberi, yarasını tımar ettirmek için indiği bu handa kalmıştı; fakat yara bir türlü kapanmamıştı. Kara Bali bey, beş vakitte beş defa aptest alır, oturduğu yerden namazını kılar, geceleri de, etrafına toplanan han halkına ve yolculara, akılları durduran cenk hikâyeleri, akıncıların baş döndüren maceralarını anlatırdı. Kara Bali bey anlatmağa başlayınca, dizinin dibine ilk çökenlerden biri de Yetim Ahmet olurdu.

İşte, 1570 yılı güz mevsiminde, birinciteşrinin ilk cuma gecesiydi ki, dışarda tufanı andıran bir yağmur yağarken, Kara Bali bey yine bir cenk hikâyesi anlatmağa başlamıştı. Anlattığı: «Başını vermiyen Şehid» in hikâyesiydi.

(Arkası var)

ABONE

SENELİĞİ :	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI :	100 Kuruştur.

Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Bilmece

L	y	l	e	A	r	L	I	A	i	L	M	ı	A	M

Burada hepinize düşen vazifeyi gösteren bir söz vardır. Bu harfleri öyle birleştiriniz ki bu güzel söz meydana çıksın.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında elli kişiye güzel armağanlar verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 21 inci Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Çocuk Sesi

nin

1943 yılı Birinci cildi Hazırlanıyor

En güzel yılbaşı hediyesidir

Afacan

26 ncı sayı ile yeni cildini tamamlıyor.

Aslan Prens
ŞATODAKİ İKİ ŞÖVALYE GAVENE BİR TUZAK KURMAK İSTEMİŞLERDİ. ONU KANDIRMAK İÇİN, MUHTEŞEM ERİVOLT ŞATOSU HİKÂYESİNİ ANLATMIYA BAŞLADILAR.
BU HİKÂYEYİ ASLAN PRENSİN AĞZINDAN DUYAN GAVEN, ŞİMAL DAĞLARINDAKİ BU ŞATOYU GÖRMEK İSTEDİ.
BU HİLEKARLARDAN BİRİ KARISINI DA BU TUZAĞA SOKTU.
ZAFER BAYRAMI İÇİN VERİLEN BU ZİYAFETTE BÜYÜK TEKERLEK MASANIN ETRAFINA OTURMUŞ MİSAFİRLERİN YANINA BİR KİBAR KADIN GİRDİ....
KIRALDAN ERİVOLT ŞATOSUNU GERİ VERMESİNİ İSTEDİ YOKSA KIRALIN BAŞINA BİR FELAKET GELECEĞİNİ SÖYLEDİ. KIRAL « BU İŞİ AYDINLATACAK YOK MU? » DİYE BAĞIRDI. GAVEN AYAĞA KALKARAK « BU ŞEREFİ BEN ALACAĞIM » DEDİ.
21
GAVEN, ASLAN PRENSİ BİR SİLÂHÇIYA GÖTÜRDÜ. ZIRHLI ELBİSELERİ GİYEN ASLAN PRENS ÇOK MEMNUN OLDU.
—ARKASI VAR—